

Begynnelse, fortsettelse og avslutning, slik er alle forløp. Det er så vanlig at vi ikke tenker på det. Et sted på denne linjen befinner din interesser seg i deg, og det samme gjelder også samtidens stormakter og kulturer.

Jeg får telefoner fra engstelige folk nå? Hva skjer med verden? Går den under? Kommer den store pesten, krigen og hungersnøden nå, slik det står i Bibelens om endetiden?

Jeg tror ikke på den bibelske endetiden, alle tings opphør. Men jeg tror vi er i et tidsskifte, ved et vannskille i historien.

Alt i denne verden, både levende og dødt er forgjengelig. Særlig gjelder det for levende vesener. De/vi er som bobler på havet. Selv havet er urolig og forgjengelig.

Du er i en prosess om du tenker over det eller ei.

Det som lever i deg, interesser, forhold og følelser er også i en prosess. Noe tar til, noe fortsetter som før for en stund, noe avsluttes.

Avslutninger trenges i fornyelsens og den nye begynnelsens navn.

Det å delta på en sjamansirkel kan være som en prosess i seg selv, men langt mer fortettet enn hvordan livsprosessene vanligvis forløper i dagliglivet.

Når en sirkel begynner ligger ofte forventninger, forvirring, og usikkerhet i rommet. De første øktene består i å roe ned, finne balansen, absorbere uro og skape det fellesskapet jeg kaller gruppesjelen.

Så kan vi nærme oss de mørke feltene i psyken. Og hvorfor skal vi bry oss om dem,? Er det ikke bedre bare å henvende seg til himmelen og det høye?

Å gå gjennom psykens mørketid til det bakenom er som å finne veien gjennom en livsnødvendig avslutning til en ny begynnelse.

Slik fullfører enkeltindivid en prosess i sitt liv, kanskje i løpet av en sirkel, kanskje på en dag eller en økt.

Å puste med den nye begynnelsesenergien i lungene kan ikke beskrives, og man oppnår det ikke gjennom å lese om det. Prosessen må oppleves.

Igjen og igjen erfarer jeg virkningen av begynnerenergien. Det at man blir som en ny igjen. En nybegynner. Man kan komme nær det stedet i psyken der alt starter og derfra er alt nytt og mulig. Der finnes få føringer. Når dette kan skjer i det små, skjer det også i det store. Det som skjer i liten målestokk inne i et individ, kan skje med kulturer skapt av individer.

Like mye som enkeltindivider trenger healing, kan land og kulturer trenge healing for sin sykdom og sine skader, og ikke minst for sin trøtthet.

For også kraften, ilden og livet i en kultur dør etter hvert. Riker har kommet og gått, har satt sine spor, etterlatt sine avtrykk.

Kulturer har oppstått, seiret, har blitt gamle og trøtte og har så falt sammen. Søylar og kunstverk står tilbake som resultat av stor skaperkraft.

Men en larmende stillhet følger kulturers fall. I tomrommet oppstår alltid noe nytt. En ny kulturorden, en ny makt tar til å vokse og utfolde seg.

Overgangen trenger ikke å være vakkert, og sikkert er det at prosessen er smertefull, den koster. Som nå?

Når jeg kommer hjem fra sirklene full av begynnerenergi, så rammes jeg av de nedslående meldinger og leser om at katastrofene rammer.

Jeg tror at både avslutning og ny begynnelse foregå på samme tid omkring oss, og naturligvis er det lettest å se kaos og kriser.

Visst gjør det vondt når blader faller.

Samtidig ser jeg også begynnerenergien.

Visst gjør det vondt når knopper brister.

...jeg mediterer over mine åndelige muligheter og metoder. De er verdifulle. De er vanskelige å finne, lette å glemme...

ailo gaup